

## Kristi kropps och blods högtid 2023

Jesus vill till varje pris komma oss så nära som möjligt. Han vill förbli i oss för alltid. Han vill hjälpa oss att bli kvar i honom i varje ögonblick av vårt liv. Han vill låta oss ta ut det eviga livet i förskott. Jesus och vi är oskiljaktiga. Därför har han gett sig själv till oss i eukaristin. ”Jag är det levande brödet, som har kommit ner från himlen. Den som äter av det brödet skall leva i evighet” (Joh 6:51). Gång på gång återkommer Jesus till detta: ”den som äter detta bröd skall leva i evighet” (Joh 6:58). Vi kan aldrig förstå djupet av Jesu kärlek till oss om vi inte låter oss näras och förvandlas av eukaristin. Jesus vill ju göra oss delaktiga av sin egen kärlek, så att den blir vår egen, lever av den och kan ge den vidare till varje människa som han sänder i vår väg. Det är denna eukaristiska kärlek som skall präglade hela kyrkans liv liksom vårt eget personliga liv som kristna.

Vi talar både om kyrkan och eukaristin som Kristi kropp. Det finns ett djupt och oupplösligt samband mellan kyrkan och eukaristin. Eukaristin är kyrkans sakrament och kyrkan föds och närs oavlåtligt genom eukaristin. ”Brödet som vi bryter, ger det oss inte gemenskap med Kristi kropp?”, frågar Paulus retoriskt, och han svarar själv: ”Eftersom brödet är ett enda, är vi – fast många – en enda kropp, för alla får vi vår del av ett och samma bröd” (1 Kor 10:16-17). Genom eukaristin blir vi både ett med varandra i kyrkan och ett med Jesus i kyrkan. I eukaristin börjar redan nu det eviga livet i Guds härlighet att ta gestalt. Vi anar redan nu vad vi är menade att få del av i det eviga livet. Det är vår stora uppgift att försöka gestalta denna kärlekens enhet på ett konkret och åskådligt sätt i våra församlingar. Därför säger man ibland på skämt att kyrkkaffet skall vara som ett ”åttonde sakrament”. Den eukaristiska kärleken måste binda ihop oss och bli synlig i vår inbördes gemenskap men också i vårt engagemang för dem som står utanför. De behöver verkligen få erfara Kristi kärlek genom oss som tillhör Kristi mystiska kropp, kyrkan, och få kraft och inspiration av hans eukaristiska kropp. Det är bara så vi kan bli trovärdiga vittnen om Kristi kropp.

Samtidigt som evigheten skymtar fram genom eukaristin kastas vi tillbaka i historien till Jesu lidande och död på korset. ”I detta underbara sakrament har du lämnat oss en åminnelse av ditt lidande”, så bad vi i dagens kollektbön. Begreppet åminnelse (*hebr. zikkaron. grek. anamnesis, lat. memoriale*) är mycket viktigt i det bibliska tänkesättet. För bibelns människor är Guds stora gärningar i frälsningshistorien närvarande på ett sakramentalt sätt för att ge oss del av Guds frälsning här och nu. De fromma judarna tror att folkets befrielse ur slaveriet i Egypten blir sakramentalt närvarande i påsken. De fromma kristna tror att Jesu frälsande lidande blir sakramentalt närvarande varje gång eukaristin firas. Därför ber vi också i kollektbönen: ”Låt oss med sådan vördnad fira din kropps och ditt

blods mysterier, att vi ständigt får erfara din återlösnings frukter i vårt liv”. Genom Guds godhet får vi erfara och smaka dessa frukter när vi tar emot eukaristin och växer in i en allt djupare förening med Jesus som kommer till oss med all sin frälsande nåd och heliggörande kärlek i eukaristin.

I eukaristin ser vi att den stora frälsande förvandlingsprocessen är i full gång som en gång skall leda till att Gud blir allt i alla. I eukaristin förvandlas materiella ting, bröd och vin, till Kristi förhärligade kropp och blod. Därför får vi där en försmak av den himmelska verkligheten, bröllopsmåltiden, där Kristus-Brudgummen förenas till fullo med kyrkan-bruden. Allt detta övergår naturligtvis allt vad vi kan fatta och förstå. Därför kan vi aldrig till fullo tillgodogöra oss mötet med Kristus i eukaristin. Det överstiger och överträffar allt vad vi kan erfara, känna och uppleva. Just detta måste vi lära oss att acceptera. I vår tid är man ofta så angelägen att uppleva verkligheten, som reduceras till vad jag kan få ut av den, till vad jag kan känna, till min upplevelse. Därför är det så viktigt att vi lär oss att tillbe, att falla ner i vördnad och bävan för det som är oändligt mycket större än allt av vi kan ta till oss, Guds eget mysterium som kommer oss så nära i eukaristin. Denna dimension, tillbedjan, är inte så lätt att ta till sig för människor som är präglade av en mer individualistisk och konsumistisk tidsanda. Samtidigt finns det innerst inne i människan en längtan, en törst efter den Gud som är större, underbarare och övergår allt annat.

Kristi kropps och blods högtid vill just lära oss att tillbe, att vörda och falla ner i ordlös bävan inför det stora och ofattbara mysteriet, att den oändligt upphöjde Guden har velat bli kött i Jesus Kristus som kommer till oss i brödets och vinets gestalter. ”Brödet jag skall ge är mitt kött, jag ger det för att världen skall leva” (Joh 6:51). Eukaristin vill bli en livgivande kraft för hela världen. Denna missionerande och evangeliserande kraft i eukaristin blir speciellt tydlig i sakramentsprocessionen. Den eukaristiske Kristus vill välsigna allt och alla. Han vill förvandla allt och alla. Han vill genomsyra världen med sin kärlek. Han vill lysa upp hela universum med sitt ljus och sin sanning. Han vill nå ut med sin frälsning och återlösning till allt som finns till. När vi följer med Jesus under processionen går vi med honom på vår väg till den fulla och eviga härligheten. Samtidigt vill vi föra ut Jesus och hans budskap till hela vårt samhälle. Ingen får undanhållas Jesus och hindras från att möta Jesus. När vi faller ner i tillbedjan inför Jesus i altarets allraheligaste sakrament på Medborgarplatsen, vill vi dra med oss hela Stockholms befolkning i denna akt av tillbedjan. På ett ställföreträdande sätt får vi ge Jesus den tillbedjan och kärlek som alltid tillkommer honom. Vi får böja knä för alla dem som ännu inte har förstått hans längtan just efter dem, som han vill överösa med sin nåd och kärlek.